

„S láskou pre šampiónov môjho srdca“

„Ak budete mať len toľko viery ako zrnko horčičné a poviete hore: Vrhni sa do mora, - stane sa!“

Kto z Vás by si nespomenul na časy, keď sme súčasného primátora nášho mesta – kamaráta všetkých mladých oslovovali prezývkou „Dubček“? Rýchlo ruku na srdce tí, ktorí v ňom verili.

Bol duchom mladý, mal úžasnú koncepciu a priamoúmerný pohľad do budúcnosti.

Viac ako uhladený oblekový dizajn mu sekli vyšúchané džínsy, tuctové tričká a rozčuchané vlasy. Veril v tvorivú silu mladej generácie a oveľa radšej ako na nóbl akciách,

sme ho vídali v bežný deň, na bežných miestach, s bežnými ľuďmi, ktorí mu dokázali vyčariť úprimný úsmev na perách. Dokázal všeličo. Čľapkal sa v blate, vyvádzel na javiskách a my sme mu jednohlasne tleskali.

„Sevas Dubček“, bol akýmsi sloganom, ktorý sa preniesol aj za hranice nášho štátu. Jeho rozhlasové vystúpenia v nemenovanom rádiu išli na dračku. Počúvala ho široká škála ľudského potenciálu.

Až sa jedného dňa zasvätil tomu, že bude zastupovať záujmy prostých občanov Tornale. A my sme nechceli priveľa...len každý čosi iné:)))

Nášmu „Dubčekovi“ došli duracelky, nám trpezlivosť. Slovo dalo slovo a začali sme sa deliť na nezmyselné tábory tých, **ktorí:**

- ▶ *ho skutočne majú radi* – desivo mizivá menšina
- ▶ *sa len tvária, že ho majú radi* – mrazivá nadpolovičná väčšina
- ▶ *ho nemajú radi a vedia prečo*
- ▶ *ho nemajú radi a nevedia prečo* (a teda opierajú sa o názory iných, nakoľko nedisponujú ani pozitívnymi ani negatívnymi skúsenosťami voči jeho osobe, ale ich prababke, kamarátovi, psovi...hocikomu kedysi veľmi ublížil)
- ▶ *cítia voči nemu ľahostajnosť*, (čo v podstate tiež vanie ľudským chladom)

A tak sa z nášho „Dubčeka“ postupne stal (podľa toho ako stíhal plniť sľuby a vyhovieť nám z radu občanov) padlý anjel podvihovaný k slastným nebesiam a zatracovaný na večné horúce peklá. Búrlivý aplauz: „**Dubček, Dubček, Dubček**“ pomaly utíchal, až úplne pohasol na vrcholových častiach Gemerskej pahorkatiny.

Teraz si už len raz za čas pošepneme horúce novinky a život v meste Tornale naberá svojrázny štýl bytia.

- „Videl si nášho primátora?“

- „Veď hej, hádam aj pred polrokom... prešiel povedľa mňa autom a kývol mi na pozdrav.“

- „Čo je s Dubčekom?“

- „A čo ja viem? Hádam nič, umrel na začiatku 90. rokov“

- „Čo ti už nadobro preskočilo? Mám na mysli nášho primátora“

- „Jaj však hovor, že onen „Dubček“ ...to teda neviem, búra Ozetu.“

Nuž, viac ako to, kde sa podel „Dubček“ feeling som Vám chcela napísať, že náhoda (na ktorú ja neverím) je besné psisko, ktoré priateľsky vrtí chvostom, pričom drzo cerí na nás zuby. Kruh sa pomaly uzatvára a ja Vám ponúkam taký malý nepatrný príklad pre porovnanie.

Dúfam, že Vás pobaví :))))))

Na základe štúdií, ktoré zverejnilo v rámci jedného projektu tornaľské gymnázium vysvitlo, že v roku 1966 Alexander Dubček navštívil mesto Tornaľa (vtedajšie Šafárikovo)

Citujem: „Pri skúmaní historického diania v našom meste sme objavili fotografie Alexandra Dubčeka z roku 1966, kedy navštívil vtedajšie Šafárikovo (Tornaľa) z príležitosti kladenia základného kameňa výstavby nových hál Odevných závodov.“¹

Iste neuniklo Vašej pozornosti, že v roku 2009 „náš Dubček“ v bývalom areáli niekdajšej Ozety agitoval pri odhalení základného kameňa, ktorý označuje, že tam onedlho vyrastie Hnedý priemyselný park. Citujem: „V bývalom areáli odevných závodov Ozeta dnes odhalili základný kameň rekonštrukcie hnedého priemyselného parku“²

$1966 = 1 + 9 + 6 + 6 = 22$

$2009 = 2 + 0 + 0 + 9 = 11$

Dubček v Šafárikove = „Dubček“ v Tornali

Dubček pri kladení základného kameňa = „Dubček“...čo to budem rozpisovať...detto!

Dubček v súvislosti so zrodom nových hál Ozety = „Dubček“ v súvislosti so zánikom „starých“ hál Ozety (alebo ich reorganizácii?)

Dubček s „Dubčekom“ ruka v ruke? Tak vidíte...náhoda, alebo osud? *Úlomok z obrovskej črepiny kolosálneho zrkadla našej duše, kde kúsok po kúsku vykladáme dôležité momenty života, ktorého scenár si tvoríme my sami a vždy tak, aby stáročia po našej smrti mali o čom historici filozofovať.*

A tak sa neraz stane, že si minulosť podá ruku s prítomnosťou, aby nám predostrela možnosti tej najmarkantnejšej budúcnosti. Všetko je v jednom bode. Neexistujú žiadne návraty, ani úniky nad rámec času a priestoru. Existuje akurát tak ľudská hlúposť, ktorou tak radi disponujeme...nevedomosť, strach a láska.

Hovorím Vám, ani sa nenazdáme a stane sa, že chvost bude vrtieť psiskom!!!

A čo sa týka „nášho Dubčeka“, chýba mi tá časť jeho ľudskej formy, ktorá nám z času na čas veselo kývla hlavou na pozdrav.

Veselo = zvesela, rozveselene, rozosmiato, radostne, rozradostene, rozradostnene, rozihrane, rozjarene.

Ešte predtým, než začnete písať zúfale ohlasy:

¹ <http://www.gymtornala.edu.sk/sk/projekty/02-03/socrates/12.htm>

² <http://www.rimava.sk/spravy-z-regionu/v-tornali-dnes-odhalili-zakladny-kamen-hnedeho-priemyselneho-parku/>

Odkaz pre tých, ktorí majú pocit, že „nestranne“ podporujem „Dubčeka“ :

Položte si otázku, čo by som z toho mala? Čo by som tým získala?

Prestíž?

Postavenie?

Milí moji, to všetko je neskutočne nízka lať oproti tomu, čo som dosiahla vlastným úsilím a z pričinenia tých, ktorí vo mne verili. (a čiže aj Vás :)), vreľá vďaka!!!)

„Náš Dubček“ sotva vie kto som a nepotrebuje moju podporu. K čomu by mu prosím Vás bola? Vie sa on aj sám podporiť.

A zas na druhej strane...prečo by som to robila práve teraz, keď mu mnohí z radu občanov začali hádzat' polená pod nohy? V čom by viazla logika? Iní odchádzajú – ja prichádzam? Nie – nie, nemýľte si ma s nikým. Ja nie som dobročinný spolok, či charita.

Veď v kútiku duše si aj ja želám, aby doznela jeho éra, lebo zvládnuť tak nejednotne uvažujúci dav akým sme my, **to chce nesmrteľného Boha na nebesiach s pevnými nervami a nie človeka v podobe primátora.**

Vy si myslíte, že som „nášho Dubčeka“ mala na dlani, keď som potrebovala priateľskú radu, čo si počat' v našom meste?

Myslíte si, že viem čo je to stát' pod jeho ochrannými krídlami? Ledabolo, že by ich mal načisto deravé a každá kvapka smoly by si ma našla.

Myslíte si, že ma očakával s otvorenou náručou, keď som márne triasla kľučkou jeho nedobytej rezidencie?

Myslíte si, že som neplakala po nociach preklínajúc jeho pokojný spánok?

Myslíte si, že som mu nepriala prežiť tú beznádej, keď viete, že VIETE, ale vďaka úžasne „múdrym“ a „chytrým“ ľuďom Vám znemožnia získané vedomosti a danosti zužitkovať?

Vy si myslíte, že mne bolo všetko jedno, keď som opretá o metlu mala možnosť odsledovať ako gradovala doba „po známostiach“?

Boli časy, keď som nevidela cez slzy, boli časy, keď som si odplula a jediné, čo ma ešte vždy dokázalo prekvapiť bolo, že v tom nelietam sama, akurát tí odvážnejší zbaliac svoje háby, opustiac bez zbytočných emócií svoj domov odišli „do sveta“.

Nuž, začala som súdiť nášho súčasného primátora a **súdila som ho ako človeka.** Chyba! (Napravila by som to, lež musím nájsť tlačidlo RESET.) Čím viac som sa utvrdovala v tom, že jeho srdce nebije pre mladých, tým viac som bola nášmu mestu nevďačnejšia...*ved' primátor má predsa zastupovať aj moje záujmy, tak kde v čudu je, keď potrebujem úspešný štart k letu? Čo som mu spravila, že mi nedá šancu prejaviť sa? Čo dobrý priateľ primátora to dobre platená práca? Ale však OK, ale aj ja som ho volila do frasa, tak hádam aj ja som „priateľ“.* Čo sa tu do kelu deje? *Ludkovia dobrej vôle s milým úsmevom uprednostnení pred vysokoškolsky vzdelanými? Tak kašlime na to, zbalím všetky diplomy a ide sa...aj ja sa viem pekne usmievať.*

Tak strašne som zanevrela, že som nechcela prijať inú pravdu. Až raz...

Dni ubiehali a ja som pekne pomaly zistila, že „Dubček“ ako štatutárny orgán spravil pre mňa to najúžasnejšie čo mohol, dovolil mi ísť po vlastných nohách. Cesta bola trnistá, ale táto neblahá skúsenosť ma obohatila o úžasné poznanie, že medzi plazením a lietaním je niečo, čo sa nazýva: SEBAVEDOMÁ PRIAMA CHÔDZA ...a to je presne to, čo robí človeka – človekom...to je VŠETKO čo som chcela. Chcela som byť ČLOVEKOM v našom meste...človekom, ktorý sa TU cíti DOMA. Ďakujem!

Ja už nikdy nezabudnem kto som, odkiaľ prichádzam a kam spejem, za toto mu musím byť predsa vďačná! Tým, že ma nechcel spoznať zapríčinil, že som spoznala samú seba. Teší ma, som Dadka a viem sa pozrieť do zrkadla. Môj život nehovorí o bojisku a prežívaní, ja svoj život nesnímam.

A jediným dôvodom prečo dnes „Dubčeka“ netľapkám uznanlivo po pleci nie je dané tým, že ho neuznávam, ale tým, že som si ešte nestihla odpustiť, odpísala som ho totiž ako človeka a dnes už nie som na to pyšná. Mám sa pred neho napriek tomu postaviť?

Ďakujem, ja neprosím...musela by som sa mu totiž dívať priamo do očí a klamať, že som ho vždy mala bezpodmienečne rada. Nuž, ale ja nie som z tých čo ho budú zavádzať.

Ja som sa ho naučila rešpektovať tíško, ľahko, nebadane svojským spôsobom, dnes už ako človeka bez toho, aby som

závisela na tom čo si o mne myslí, čo mi môže ponúknuť, čo mi môže vziať.

Totíž, ak ho mám rada tak pre to ľudské, čo v ňom prebýva a ak ho rada nemám, tak to bude tým, že sa naňho občas mrknem očami sklamaného občana. Ono to však časom úplne prejde a raz, keď padne garda falošných a moc peňazí nebude mať veľké slovo, poviem mu len: „Vitaj späť Dubček!“ Silno, veľmi silno predpokladám, že ma podporia hlavne tí, ktorí ho dnes tak vrelo objímajú a vďaka ktorým sa dnes ľudia rozdelili na hašteriacie sa tábory.

Trápi ma to? Netrápi! Ja som už vyhrala a nikoho nesúdim, každý si je sám zodpovedný za seba!

Primátor je hlava mesta, obyvatelia sú krkom, ktorí by mali tou hlavou krútiť, život však ani zďaleka nie je rozprávka o sedemhlavom drakovi...to len my máme taký ten hlúpy pocit.

Nesúďte, aby ste neboli súdení, lebo ako budete súdiť Vy, tak budú súdiť aj Vás!

Ďakujem všetkým tým, ktorí sa nad sebou zamysleli.

A pšššst Krišpín- dolina! Nevnucujte ma nikomu, kto ma chce spoznať, ten si ma nájde!

Tí, ktorí ste sa ma naučili mať radi takú aká som, zostaňte mojej osobe verní, veď...hm... :))))

A potom, ktovie o čom budem písať zajtra?!

Vaša Dadka